

[Indenrigsministeren.]

domshjem, som endnu ikke er opført. Maa jeg sige til det ærede Medlem, at denne Opfindsomhed vil overfor Kommunalbestyrelsen, hvis jeg faar oplyst, i hvilken Kommune dette foregaar, blive honoreret paa en Maade, som det ærede Medlem muligvis ogsaa kommer til at bære sin Del af Ansvaret for. Thi om der kan ydes Støtte under særlig Form til Aldersrentenydere i Alderdomshjem, er ubetinget afhængigt af, at de vedkommende opholder sig i det af Kommunen dertil indrettede Hjem, og Reglerne kan ikke bringes til Anvendelse, naar de gamle bor rundt om i deres egne Boliger. En saadan Optræden fra vedkommende Kommunalbestyrelses Side er fuldkommen udenfor Loven og vil medføre Ansvar for den paagældende Kommunalbestyrelse.

Og dette gælder jo i endnu højere Grad for en Kommune, som endogsaa formaar Aldersrentenydere til at foretage Forfalskning af de Ansøgningsskemaer, som de har udfyldt og indleveret til den vedkommende Kommunalbestyrelse. Jeg maa sige, det forekommer mig, at det ærede Medlems Omtale af denne Sag vidner om en moralsk Mangel hos ham, som de fleste Personer dog, hvis de lider af tilsvarende Mangel, har en saa kraftig Følelse af, at de søger at skjule den. Det ærede Medlem fremstiller sig her i hele denne Mondur, som forekommer mig maa være særdeles afskrækkende, naar man møder den udenfor denne Sal, men rent ud sagt frygtelig, naar den faar Plads herinde.

Jeg vil sige til det ærede Medlem, at den Kommunalbestyrelse, der handler saaledes, paadrager sig ikke blot et Ansvar for at have formaaet andre til Forfalskning af officielle Dokumenter og til at andrage om Støtte under falske Forudsætninger, men den paadrager sig ogsaa Ansvar for mislig Omgang med betroet Gods. Jeg tror dog, at det ærede Medlem skulde anlægge en lidt anden Betragtning paa den Slags Brud paa gældende Lov her i Landet end den, det ærede Medlem her har ladet komme til Orde.

Ganske det samme kan i hvert Tilfælde ud fra en rent moralsk Betragtning siges om Kommunalbestyrelser, som stifter velgørende Institutioner for at faa Lejlighed til at benytte Skatteydernes indbetalte Penge udenom gældende Lovgivning. I hvilken Grad man direkte gennem Lovbestemmelser kan komme dette eklatante Misbrug overfor Aldersrenteloven til Livs, skal jeg ikke uden nærmere Undersøgelse kunne sige noget nærmere om, men at det

er moralsk lige saa angribeligt som Forfalskning af Ansøgningsskemaer, derom nærer jeg ikke nogen som helst Tvivl.

Endelig vil jeg sige til det ærede Medlem, at hvor man anvender Hjælpekassehjælp overfor den Part i et Ægteskab, som ikke er Aldersrentenyder, der er man ogsaa i hvert Tilfælde ude lige i Lovens Kant. Som det ærede Medlem vil vide, er det ikke Aldersrentenydere tilladt at modtage Hjælpekassehjælp, og det er ikke Kommunalbestyrelserne tilladt at give dem en saadan. Naar man afgør, hvilken Aldersrente der skal tildeles en Part i Ægteskabet, som hertil har Adgang, medens den anden ikke har det, halveres Formuen og Indkomsten, som er bestemmende for, hvilken Rente den vedkommende gamle kan faa. Og det er da en klar Sag, at hvad der indgaar i øvrigt i det fælles Bo, til den fælles Husboldning, kommer paa samme Maade i Betragtning ved Afgørelsen af denne Rente, saaledes at de 300 Kr., som det ærede Medlem siger man gennem Hjælpekassen betaler den ene Ægtefælle, maa for de 150 Kr.s Vedkommende være at betragte som Indkomst for den anden Ægtefælle, en Indkomst, der bevirker Fradrag i den Aldersrente, som denne Ægtefælle har Adkomst til at faa. Men jeg anser det for højst tvivlsomt, om hele Fremgangsmaaden er lovlig. At dette ikke generer det ærede Medlem, ved vi ud fra hele den Bedømmelse af saadanne Forhold, som det ærede Medlem her har ladet komme til Orde.

Det ærede Medlem erklærede, at jeg havde den tvivlsomme Ære at have genindført det, han kaldte Lazarus-Typen, i dette Land blandt gamle Mennesker. Jeg gentager, hvad jeg før sagde, at det ærede Medlem finder ikke i samtlige civiliserede Lande en Aldersrentelovgivning, som tilnærmelsesvis giver de gamle tilsvarende til, hvad den danske Aldersrentelovgivning byder, og hvis det ærede Medlem tror, at han ved en Agitation ud ad Vinduerne som den, han her har foretaget, og ved at bruge Udtryk, som han her har anvendt, skaber øget Sympati for det Arbejde, det ærede Medlem paastaar, han har gjort til sin politiske Hovedgerning: at faa stillet nye Midler til Disposition for Aldersrentenyderne, saa tror det ærede Medlem fejl, og jeg skal sige, at een Ting har vi i hvert Fald ved denne Forhandling faaet at se her i dette Ting — et højst sørgeligt Syn i Virkeligheden — nemlig et Folketingsmedlem, der i moralsk Henseende maa betegnes som en Lazarus.